

«Τα γονίδια του Έλληνα», περιέχουν «ντόπα»;

✘ «Ήθελα να δείξω ότι ο Έλληνας πρέπει να είναι ψηλά. Ότι είναι γεννημένος για πρώτος. Έχουμε μέσα στα κύτταρά μας γραμμένη την ιστορία των προγόνων μας και οφείλομε να νοιώθουμε υπερήφανοι... Εμείς είμαστε για την κορυφή» («Ελευθεροτυπία» 26.8.2004).

«Εμείς οι Έλληνες είμαστε πρωταθλητές... Όταν υπάρχει ελληνική ψυχή και πίστη στο Θεό, μπορείς να κατακτήσεις την κορυφή του κόσμου» («Ελευθεροτυπία» 27.8.2004).

Φανή Χαλκιά - Αθλήτρια, κατηγορούμενη για ντοπάρισμα.

Οι Ολυμπιακοί αγώνες δεν υπήρξαν ποτέ αθώοι, ούτε στην κοιτίδα τους, όσο κι αν η εξωραϊστική εθνική μας μυθολογία ισχυρίζεται το αντίθετο. Η επιδεικτική όσο και προκλητική συμμετοχή δυο Συρακουσίων τυράννων, του Ιέρωνα και του πρεσβύτερου Διονυσίου στους Ολυμπιακούς αγώνες, γέννησε πολλές αντιδράσεις, όπως αυτή του καλού ρήτορα Λυσία. Υπήρξαν επίσης και κρούσματα χρηματισμού που προκάλεσαν την οργή του φιλόσοφου Φιλόστρατου που κατήγγειλε την «ιεροσυλία»: «Στέφος δε Απόλλωνος ή Ποσειδώνος άδεια μεν αποδίδοσθαι, άδεια δε ωνείσθαι» (Γυμναστικός 45).

Ο Πλούταρχος, επίσης («Περί δυσωπίας» 17, 535 c), βεβαιώνει πως οι ελλανοδίκες πουλούσαν τα στεφάνια της ελιάς. Όταν η δωροδοκία αποκαλυπτόταν ο αθλητής και η πόλη του, πλήρωναν βαρύ πρόστιμο για να αναγερθεί ένας Ζάνας, δηλαδή άγαλμα του Δία στην Ολυμπία, πάνω σε ειδικό βάθρο. Έχουν βρεθεί 17 βάθρα Ζανών, που σηματοδοτούν ισάριθμες δωροδοκίες. Ο Πausανίας αναφέρει μία δωροδοκία που έγινε από δυο Ρόδιους παλαιστές στην Ολυμπιάδα του 368.

Ο επαναλαμβανόμενος λοιπόν νοσταλγικός ισχυρισμός πως οι αρχαίοι αγώνες ήταν αγνοί και αμόλυντοι, είναι άλλη μια περίπτωση φτηνής προγονολατρίας. Μάλιστα σήμερα οι αγώνες είναι «δημοκρατικότεροι», αφού κατ' εξοχήν συμμετέχουν σε αυτούς φτωχόπαιδα άσχετο αν πολλά από αυτά για το χρήμα και τη δόξα πουλάνε στο διάβολο την ψυχή και το σώμα τους. Για να μην κοροϊδευόμαστε, ιδού η ποιότητα των ντεσπεράντος που αγωνίζονται για μια θέση στο Ολυμπιακό στερέωμα όπως η κρατική πολιτική κατασκευής χάρτινων αναλώσιμων ηρώων έχει επιβάλει. Η έρευνα που επικαλείται η κα Μαργωμένου στο «ΒΗΜΑ», δεν αφορά Έλληνες αθλητές, αλλά ισχύει κατά τη γνώμη μου κατά

μείζονα λόγο και γι' αυτούς. Ειδικά δε, ιδίως αφορά «Βορειοηπειρώτες» και πάσης φύσεως «ομογενείς», που ζητάνε αναγνώριση της πολυπόθητης ελληνικής ταυτότητας στη ρατσιστική μας κοινωνία που τους έχει σπρώξει στο περιθώριο:

«Αν κάποιος σάς πρόσφερε απαγορευμένη ουσία και σας εγγυούνταν ότι θα νικήσετε και δεν θα συλληφθείτε, θα τη χρησιμοποιούσατε;». «Θα λαμβάνατε μια απαγορευμένη ουσία η οποία θα σας έδινε τη δυνατότητα να κερδίζετε σε κάθε διοργάνωση όπου θα παίρνατε μέρος επί πέντε χρόνια, αν γνωρίζατε ότι αυτή η ενέργεια θα μπορούσε να σας σκοτώσει;».

Στο ίδιο δίλημμα βρέθηκαν 198 αθλητές ολυμπιακού επιπέδου στους οποίους έθεσε τις δύο ερωτήσεις ο Μπομπ Γκόλντμαν, πρόεδρος της Εθνικής Ακαδημίας Αθλητικής Ιατρικής στο Σικάγο των ΗΠΑ... Μόνο που γι' αυτούς δεν ήταν δίλημμα: οι 195 από τους 198 απάντησαν ανεπιφύλακτα «ναι» .

Στην αρχαιότητα λοιπόν οι αγώνες κατηγορήθηκαν ως «αριστοκρατικοί», αφού κυρίως οι πλούσιοι είχαν χρόνο και ευκαιρίες για προπόνηση (Michael B. Poliakoff , «Combat sports in the Ancient World Competition, Violence, and Culture», New Haven and London: Yale University Press, 1987). Ήταν η φιλοδοξία του Ολυμπιονίκη Κύλωνα, που έφερε το Κυλώνειον άγος.

Η άγρυπνη συνείδηση του Ευριπίδη, θεωρούσε πως «Από τα μύρια κακά που υπάρχουν στην Ελλάδα, τίποτα δεν είναι χειρότερο από την φάρα των αθλητών» (Αυτόλυκος 284 & απ.2.). Ο Διογένης τους κατηγορεί ως αλαζόνες, λαίμαργους και τεμπέληδες.

Η γνώμη του Διογένη επαναλαμβάνεται και από τον Επίκτητο. Ο Δίων Χρυσόστομος διασώζει ένα ανέκδοτο. Την αντίδραση του κυνικού φιλόσοφου στην καυχησιά ενός νικητή αθλητή: «Ούτε φρονιμότερος έγινες, ούτε σωφρονέστερος από πριν, ούτε λιγότερο δειλός, ούτε από λιγότερα πράγματα θα έχεις ανάγκη, ούτε με λιγότερη λύπη θα ζήσεις». Σύμφωνα, απάντησε ο νικητής, αλλά είμαι ο ταχύτερος των Ελλήνων. «Και δεν ξέρεις», ανταπαντά ο φιλόσοφος, «πως η ταχύτητα είναι σημείο δειλίας;».

Ο Γαληνός επίσης, συνηγορεί και τους θεωρεί ανίκανους για κάθε προσφορά, καταγγέλλοντας τον πλουτισμό τους. Ο ίδιος τους κατηγορεί επειδή κουράζονται υπερβολικά, γίνονται μονομερείς και χάνουν το μέτρο.

Ο Αριστοτέλης τον οποίο επικαλέστηκε αυτός ο σπουδαίος γιατρός δίδασκε πως το χρηματικό κέρδος από το σώμα κι από την ομορφιά είναι ανήθικο Ο ίδιος περιγράφει τα παραμορφωμένα ζώδια πρόσωπα από την αθλητική δίαιτα. Μερικοί αθλητές έπιναν ούρα από δυνατά ζώα, για να δυναμώσουν και οι ίδιοι. Ο Ιπποκράτης δίδασκε ότι δεν είναι η άθληση που δίνει υγεία, αλλά το μέτρο στην

εργασία, στο φαγητό, στον ύπνο και στον έρωτα.

Ο Πλάτων, ασκούσε κριτική στους αθλητές επειδή η αποκλειστική απασχόληση με τη γυμναστική δεν αφήνει χρόνο για άλλα έργα και προάγει την αγριότητα πέρα από το σύνορο της ανδρείας.

Ο Ξενοφάνης διαμαρτυρόταν για τις τιμές που αποδίδονταν στους αθλητές σημειώνοντας πως «είναι άδικο να λογίζεται η ρώμη ανώτερη από την αγαθή σοφία».

Ο Ισοκράτης στον «Πανηγυρικό» του, απορεί γιατί θεωρούνται τα σωματικά προσόντα άξια τόσων αμοιβών, αφού οι υπόλοιποι άνθρωποι δεν έχουν κανένα όφελος.

Ο Σωκράτης στην «Απολογία» του υποστηρίζει πως η σίτισή στο Πρυτανείο, αρμόζει στον πολίτη που διαθέτει άριστο ήθος και φροντίζει για την πνευματική και ηθική υγεία της πόλης, πολύ περισσότερο από εκείνον που έτυχε να νικήσει στους Ολυμπιακούς αγώνες.

Ο γιατρός Ορειβάσιος που ήταν φίλος του εθνικού αυτοκράτορα Ιουλιανού, θεωρεί πως τα γυμνάσια πυκνώνουν τις σάρκες, τις κάνουν χοντρόπετσες και συμπεραίνει πως «και την γνώμην ηλιθιώτεροι γίνονται οι πολλοί των αθλητών».

Στην σημερινή Ελλάδα έχει επικρατήσει η άποψη πως η άρση από κάποιον Έλληνα ή «Έλληνα» αθλητή ενός χιλιοστογραμμαρίου παραπάνω από τον Ουγκαντέζο αντίπαλό του αποτελεί αιτία «εθνικής υπερηφάνειας». Τότε η ήττα του θα έπρεπε να προκαλεί εθνική ντροπή. Οι πρωταθλητές αμείβονται με αργομισθίες στο στρατό. Την ίδια μέθοδο ακολουθούσε και η Μέκκα της ντόπας, η μακαρίτισσα η Ανατολική Γερμανία, χώρα υπόδειγμα για το αμετανόητο ΚΚΕ. Προσωπικά απόλαυσα το πάθημα γνωστής πρωταθλήτριας, που ότι έκανε το έκανε «για την Ελλάδα ρε γαμώτο», όταν οι μεγαλοστομίες της βούλιαξαν στα απόνερα του περιπετειώδους ψηφοδελτίου Επικρατείας του Γιωργάκη, μαζί με την χαμένη αργομισθία της. Το πνεύμα του πάση θυσία πρωταθλητισμού, που αναδείχτηκε επί ΠΑΣΟΚ, του κόμματος που τίμησε τον κ.Χ.Ιακώβου με μια θέση στο ευρωψηφοδέλτιο, ύψωσε τον αθλητισμό σε εθνική υπόθεση. Η αντίσταση σε αυτόν τον εκχυδαϊσμό, εκφράστηκε πολύ δειλά στο δημόσιο βίο μας. Προσωπικά δεν μπορώ να λησμονήσω πως δυστυχώς την εθνικόφρονα κα Χαλκιά την βράβευσε στη Βουλή ο τότε πρόεδρος του ΣΥΝ κ. Ν. Κωνσταντόπουλος. Αλλά και η κα Παπαρήγα, στην ίδια τελετή βράβευσε αθλήτρια θαυμάστρια του δημοφιλούς Κεντέρη, γνωστού «γιου του Ανέμου» και πρωταγωνιστή ανεξιχνίαστου ακόμη, από την βραδυπορούσα Δικαιοσύνη, τροχαίου ατυχήματος.

Η γνωστή ρήση του Γιουβενάλη «mens sana in corpore sana» («Νους υγιής εν σώματι υγιεί»), που αποδίδεται αυθαίρετα στους Έλληνες, έρχεται σε ευθεία αντίθεση με το πνεύμα της Ορθοδοξίας. Οι Νεοέλληνες όμως βολεύουν με τη μέθοδο της στρουθοκαμήλου, την λατρεία των ολυμπιακών τροπαίων με την θρησκευτική πίστη τους. Έχουμε να κάνουμε με άλλη μια νεοελληνική σχιζοφρένεια. Η Εκκλησία όχι μόνο κατέργησε δια του Μεγάλου της Θεοδοσίου τους Ολυμπιακούς αγώνες αλλά μισεί το αθλητικό σώμα, αφού προβάλλει ως πρότυπο το αποστεωμένο σώμα των ασκητών.

Ο Ι. Χρυσόστομος διαπιστώνει πως στην Ολυμπία «ο διάβολος πομπεύει» και ο επίσκοπος της εν Ισαυρία Σελευκείας Βασίλειος (5ος αιώνας) αποκαλεί τους αγώνες «θανάτου τερπνόν δηλητήριο και δαίμονος εορτήν τον σταυρόν καθυβρίζουσα» (P.G. 63, 897 και 85, 309).

Ο «Ορθόδοξος Τύπος» (16-5-'03), επικαλείται τον όσιο Υπάτιο που εμπόδισε τους Ολυμπιακούς Αγώνες απειλώντας με έφοδο των μοναχών και λυπάται που δεν υπάρχουν μοναχοί να αγνοήσουν «το γράμμα του νόμου», για να ματαιώσουν την επερχόμενη «ασυγχώρητη ειδωλολατρία» του 2004.

Παράλληλα έχουμε αθλητές που προβαίνουν σε δημόσια ομολογία πίστης προκαλώντας τον έπαινο του μακαριστού Χριστόδουλου που διαβεβαιώνει πως «...το Κύπελλο στην Ελλάδα είναι θέλημα Θεού» (Ελευθεροτυπία 5-7-2004). Αυτός ο Ορθόδοξος Θεός πρέπει κάποτε να απολογηθεί, γιατί χάνει τον καιρό του με το ρεκόρ του Γεωργιανοέλληνα πρωταθλητή και σκοτώνει 13 εργάτες -κυρίως μετανάστες- τραυματίζοντας δεκάδες άλλους («Ποντίκι», 5-8-'04), θυσία στον Μολώχ της Ολυμπιάδας 2004.

Το φετινό σκηνικό των Ολυμπιακών Αγώνων του Πεκίνου είναι ζοφερό. Στην επίγεια Κόλαση της Κίνας, εκεί που η ζωή, τα ανθρώπινα δικαιώματα και το περιβάλλον δεν έχουν καμία αξία, η ανθρωπότητα παρακολουθεί μια φιέστα του Κολοσσαίου σε φαραωνικό σκηνικό, που θυμίζει μουσολινική αισθητική.

Η αυτοπροβολή του Κώστα Ντεγκρέτσια, τα αλλεπάλληλα κρούσματα ντόπινγκ των Ελλήνων αθλητών, οι θεωρίες συνωμοσίας κατά της αιωνίου Ελλάδος που την επιβουλεύονται Ανατολή και Δύση, θα είναι τα αρνητικά «Άπαντα» της ελληνικής συμμετοχής στην αποκρουστική «Φωλιά του Πουλιού», ή καλύτερα στο κλουβί του φυλακισμένου Κινέζικου λαού. Όσο για τα μετάλλια, είμαστε υποχρεωμένοι να τα δεχθούμε ως τίμια, εκτός αν αποδειχθεί το αντίθετο, και να υποστούμε και τις πατριωτικές δηλώσεις των Καραμανλή Β΄ και ΓΑΠ που ανυπομονούν να στριμωχτούν σε φωτογραφικό ενσταντανέ με τους Ολυμπιονίκες, μήπως και εξασφαλίσουν κάποιο πόντο στις δημοσκοπήσεις του Σεπτέμβρη, με τη βοήθεια

και των τηλεοπτικών εικόνων τους από τη λιτανεία της Τήνου.

Πηγή: roides.wordpress.com